

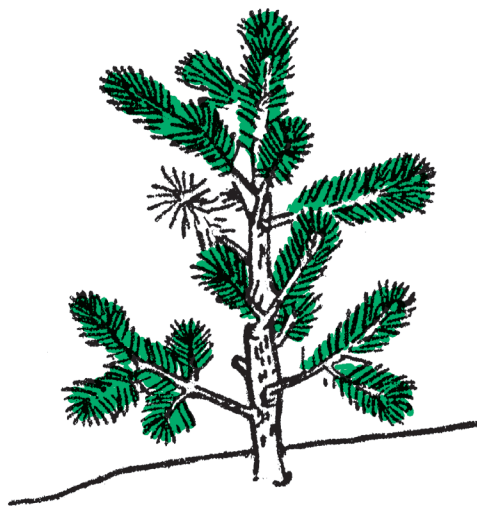
PIPPI POZÝVA VŠETKY DETI NA VESELÚ ROZLÚČKU S VIANOCAMI

Jedného dňa, keď sa vianočné prázdniny chýlili ku koncu, sa v mestečku stalo čosi pozoruhodné. Na bráne mestskej radnice, ktorá stojí na námestí, sa zjavil plagát s takýmto nápisom:

PIPPI DLHÁ PAUNČUCHA
USPORIEADA DNEŠ VEČER
VO VILE VILOČKE
ROZKÚČKU S VIANOCAMI
VŠETKY DETI SÚ VÍTANÉ
TEPLO SA OPBL EČTE.

Pochopiteľne, že toto všetko Pippi nepísala sama, lebo toľko dlhých slov by bez Tommyho pomoci nikdy nezvládla.

Pred radnicou celý deň postával rákoš detí, ktoré usilovne slabikovali pozvánku. Len čo ju dočítali, s radostným výskotom a čo im nohy stačili, uháňali za svojimi mamami, nadšene im rozprávali o pozvánke a prosíkali, aby im dovolili ísť na veselú rozlúčku s Vianocami.

Samozrejme, Tommy a Annika vedeli už dlhšie, čo Pippi chystá, ale to ani zamak nezmiernilo ich netrpezlivosť.

Sedeli doma a nemohli sa dočkať, kedy sa zvečerí. Zvyčajne trávievali s Pippi celé dni, no tentoraz chcela všetko na rozlúčku s Vianocami pripraviť sama.

Počas vianočných prázdnin veľa snežilo, no v tento význačný večer, keď sa deti v zástupe náhlili do vily Vilôčky, sa na jasnom nebi krásne jagali hviezdy, nefúkalo a aj mrázik bol taký akurát. Na čele zástupu vykračovali Tommy a Annika. No keď Tommy otvoril bráničku do záhrady pred vilou Vilôčkou, prudko zastal a vykrikol. Čo sa stalo? Okná vily Vilôčky boli tmavé, nikde ani záblesk svetielka. Vila stála medzi stromami obťažkanými snehom a vyzerala úplne opustená.

Deti znepokojneli.

„Asi sme si pomýlili večer,“ ozval sa ktorýsi chlapček.

„Rozlúčka s Vianocami sa možno koná až zajtra.“

Och, tolké sklamanie! A pritom sa tak nesmierne tešili!

Tommy vybehol na verandu a stlačil kľučku. Dvere boli zamknuté! Najmenšie dievčatko sa žalostne rozplakalo.

FÍHA!

TO TEDA JE VIANOČNÝ STROMČEK!

Nuž, nezostávalo im nič iné, len sa pobrať domov. Nezvyčajne tichý a smutný krdeľ detí sa pobral späť k bráničke. Statočne sa premáhali, aby neukázali, aké sú sklamané. Vtom pred ne dohopkala opička Pán Nilsson, oblečená v hrubej kombinéze. Vlastnoručne ju preňho ušila Pippi, aby náhodou nezmrzol. Pán Nilsson vzápätí vyskočil Tommymu na plece a podal mu akýsi papierik.

„Pippi pre nás vymyslela ďalšie prekvapenie!“ nadšene zvýskol Tommy a prečítal odkaz na lístočku.

Pippi naň veľkými písmenami napísala:

CHOĎĎTE PO STOPE!
ZJEĎTE JU!

Nuž, pravopis nedopadol najlepšie, ale Tommy napriek tomu pochopil, že to značí: Chodte po vyznačenej stope a celú ju zjedzte!

Aká stopa? A aké zjedzte ju? Vyznačené stopy sa predsa nejedia!

„Aha!“ vykrikol Tommy. „Tam! Pozrite sa na sneh!“

Naozaj, na bielučkom snehu sa hadila značka vytvorená z červených cukríkov, ktorá mizla za rohom vily Vilôčky. Deti ani nie za minútku pojedli celú stopu až po samý roh domu a tam... nuž, tam im od prekvapenia takmer zabehlo.

„To je krása!“ šepala Annika. „To je nádherný vianočný stromček!“

Samozrejme, všetci s ňou súhlasili. V Pippinej záhrade totiž rástlo veľa stromov, ale uprostred nich sa vynímal nádherný vysokánsky tmavozelený smrek, plný rozžiarených sviečok. Nemyslíte si, že boli obyčajné. Tieto sviečky na stromček boli poriadne veľké a hrubé, takže svojím svetlom rozžiarili celú záhradu a všetko, čo sa jagalo na konároch.